

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.
Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 28, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 3 rals, Cuba,
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

EPIDEMIAS.

Lo poble acostuma á patir de manias, que s' encomanan lo mateix que 'l tifus y 'l cólera morbo, sense saber com, ni perqué.

«Ne volen una prova?

Aquí tenen aquelles paraules insustancials: «*A la Rambla!*» y «*No t' arrosons!*» que sense expressar res, ni referirse á cap fet important, en pochs días ván infestar á Barcelona y s' han anat extenent pels quatre cantons de Catalunya.

«Cóm han nascut? Algú diu que arribava certa autoritat á Barcelona, y que al dirigirse al cotxero en l' estació, quan l' hi preguntava ahont volia que 'l duguès, vā respondre ab molta energia:—«*A la Rambla!*»

«*A la Rambla?* ¡Ay, quina gracia! Tres ó quatre d' aquells que duhen baguls ho senten, ho propagan, y á las pocas horas tot Barcelona cridava: «*A la Rambla!*» Era aquest crit una especie de desacato á la autoritat, y aquesta vā pendre algunas midas.

La primera víctima del crit popular vā ser un mistaire. Un municipal vā agafarlo; l' mistaire vā enconjurarse porque fos més difícil durlo á ca la Ciutat, y l' agent del municipi vā dirli:

—¡Eh! ¡No t' arrosons!

Y vels' hi aquí com no haventni prou ab una paraula, varem tenirme dugas.

Fins aquí l' epidemia de paraules.

Aném are á l' epidemia de fets.

No sè qui vā ser lo primer que vā adonarse de que á Barcelona hi havia diners; pero molts diners.

Los francesos ja fà algun temps que se 'ns enduhen cargas de vi y 'ns envian cargas de metàlich. La filoxera treballa per nosaltres, y si no 'ns fem tots individuos de la societat protectora dels animals, per protegir ai petit insecte que roseigant las vinyas dels altres, ompla las nostras butxacas, francament, no tenim cor, ni som agrabits.

De tots modos aixis com la gran abundancia de vinya cria la filoxera, la gran abundancia de diner cria una mena d' insectes xucladors capassos de acabar ab la fortuna de 'n Rotschild.

Y no hi posin dupte: aquesta nova filoxera está fida dins de totes las casas ahont hi existeixen quatre quartos.

Molts encare no l' han sapiguda veure ni ab microscopi, y no obstant jo ja fà molt temps que la percibexo á simple vista.

«Volen que la descriga?

Té la forma humana, nas fí com los gossos, orella fina com las ratas, vista fina com los gats, ullals esmolats y las unglas que no desdihuen.

Lo calor de la Bolsa y del Bolsin fá que 's desarrolli y 's propagui de una manera espantosa.

Si s' hi fixan, veurán que en aquests llochs hi entra molt magre y que 'n surt molt grassa. Es molt divertida: *juga sempre*.

Qualsevol paper posat á las sevæs mans veurán que puja, puja, y fà venir ganas de comprarne.

S' improvisan fortunas colossals. Comprant á 15 y venent á 30 resulta que 'l capital se duplica. ¡Quina ganga! Y vinga paper, y vingan milions y vinga riquesa. ¿Qui se 'n está d' enriquirse sense treballar?

Y ja tenen á tot lo mon convertit en bolsista, y la filoxera del crèdit ab menjar abundant que no se 'l acabará per més que devori.

L' epidemia está declarada, y no hi ha pas medi de contenirla.

Desseguida s' institueixen societats de crèdit. Tothom fà banchs, menos los fusters.

Lo paper y 'ls quartos no están may quiets, se remenan y 's baratan sense parar un sol instant. ¡Quánta riquesa! ¡Quanta felicitat! S' emiteixen accions, se cobran primas, cundeix la febra, y surten diners per cubrir las empresas més insensatas y desesperadas. No falta qui pren los durets y dona paper en cambi. Per supuesto: un paper que puja com lo dels globos aerostàtics inflats ab fum de palla.

Lo fet es anar amunt!

Pero i després?

Ab l' endemà ningú hi pensa. ¿Qué hi vol dir que vinga una ventada y fassa caure aquest castell de cartas? ¿Qué hi fà que s' escapi un punt y s' escorri tota la mitja? Quan arribi 'l cas, alguns ja s' haurán comprat salva-vidas y ¡amigo! rebrá qui rebrá.

Aquesta es la situació. Per are tots jugan; pero molts jochs acaban ab plorallars. Ningú 's cuida de treballar, sino de enriquirse venent y comprant paper: ningú 's cuya de empender obras útils y productivas; l' agiotatje de la Bolsa absorbeix tots los recursos y totes activitats.

Y vingan banchs y més banchs! Si are mateix Barcelona sembla un estudi. Dirán que per are 'ls banchs s' aguantan. No hi fà res: ja veurán lo dia que 'ls cayga una cama d' aquests banchs ó que treguin lo contrapés, ja 'n veurán de gent que anirà de costellas!

¡Ay, Seuyor, y en los temps en qu' hém arribat, en que ni en lo *banch blau* están segurs los ministres!

P. K.

SANTS.

principis del mes que vè, si no hi ha contratemps, lo Papa, que per ara no se 'n vā de Roma, farà una barriscada de sants nous,—tres homes y una dona,—ab tot li aparato que l' acte requereix.

Lo Papa fà molt bé. La intenció se l' hi veu de lluny, y jo l' hi alabo.

Ell s' haurá dit:

—Ja que Satanás s' apodera dels vius y 'n fà dimonis, jo m' apoderaré dels morts y 'n faré sants.

*

Efectivament: las cosas de l' Iglesia no van del tot massa bés, y era precis un refors d' alguna importància.

En primer lloch, las cantitats no despreciables que s' han recullit pera canouisar als afortunats candidats á la *santitat*, ingressaran probablement en las arcas de la Iglesia, y en aquest temps en que 'ls queviures van tant cars y 'ls llöguers s' apujan qu' es un horror, uns quants mils durots venen molt bés á tot fill de vehí, y es casi segur que 'l *papa* del Papa devia ser vehí d' algú.

A més d' això, es ja un fet reconegut que la influència del cel no pot res contra las picaras ideas modernas, y que á pesar d' haver pregat y suplicat á tots los sants, aquests ne han donat probas de tenir massa forsa per treure 'l carro de l' Iglesia del pedregar en que està encallat.

Això es que 'ls sants son pochs, ha sospitat lo clero. ¿Si? Donchs això ray: fémne més.

*

Quan totes las operacions s'han acabades y 'ls sants se donguin ja per llestos y apariats, serà qüestió de buscalshi un entreteniment perque no estigan en vaga. La ociositat es mare de tots los vicis, y al cel, com se compren, no hi deuen haver viciosos.

¿Qué 'ls farán fer?

Tots los càrrechs estan donats. No hi ha calamitat ni desgracia de la classe que 's vulga, que no tinga un sant que se 'n cuysi.

L' un es advocat contra la peste, l' altre contra 'l garrotillo, aquest es patró dels fusters, aquell es protector dels pagesos; en fi, tots los sants se la campan, buscantse la videta d' una manera ó altre.

¿Quina comissió se 'ls pot donar?

Que 'ls fassan advocats contra la *sindineritis*, las caygudas de Bolsa y 'ls més ministres, y aquí á Espanya tindrán feyna llarga.

Pero, parlant de tot, ¿quius efectes farán aquestas canonisations en lo que se 'n diu mon civilisat?

Segons lo meu modo de veure, tres de molt distints.

Los catòlichs vells, refractaris á tota innovació, los que avuy encara compran la xacolata á la mateixa botigueta que ara fà quaranta anys, miraran la proclamació dels nous sants ab la mateixa desconfiança ab que 's miran tots los invents, y dirán:

—Bah, bah! A mi que no 'm treguin de lo que m' han ensenyat.

Los catòlichs á la moda y sobre tot las donas, aculliran ab entusiasme l' aconteixement, com si 's tractés d' un nou abrich ó d' un pentinat original.

Y per lo que toca als demés, lo seu parer es ja ben conegut de temps hä. La humanitat ja no s' encanta davant d' aquests héroes nebulosos de la Iglesia, encara que siguin nous y flamants y 's diguin Labre y Montefalco: avuy los seus sants se diuhens Liwingstone, Edisson y Siemens.

*

Y aquí ve al pél un recòrt històrich.

Un Papa, Urbà VIII, que va morir a mitjans del segle XVII, havia fet sant a un individu perteneixent a una família noble. Per causes que ara no fan al cas, la família va renyir ab lo Papa, i aquest, agraviat de que l' hi guardesssen rencor, contan que una vegada va dir:

—Aquesta família es molt desagradida. Ni 'm mira la cara, y això que vaig fer sant a un dels seus ascendents que no ho mereixia.

Ja se sab bén bè que 'ls que ara canonisan ho mereixen?

Y això no ho dich per mí, ja que 'm té sense cuidado que fassan sant encara que siga al moro *Muza*, sino pels bons catòlics que estan exposats, si no 's va ab cautela, a donar per patró a un fill seu un sant d'aquests que no ho mereixen, y 's trobi després ab que 'l bordegàs, volgunt imitar al seu patró, tinga un mal porvenir.

En benefici seu, donchs, crech oportú recordalshí aquell avis dels fabricants de paper de fumar y pastilles per la toss:

—Alerta, consumidores: mucho cuidado con las falsificaciones.

FANTASTICH.

VOSTÉS dirán: —«Vaja, qu' es molt ma fet lo que l' altre dia 's va fer ab en Cánovas, posantse a cridar tothom per no deixarlo parlar».

Si, senyors: es molt mal fet no deixar parlar a un home quan vol dir alguna cosa.

Are coneixerá D Anton lo que patia la prempsa, quan ell manava y no la deixava piular.

Y ab tot la prempsa baixava 'l cap guardantse molt d'esquinsar las quartillas y promoure un xivarri.

¡Qué digan lo que vulgan! ¡Aquí a Barcelona tenim un bisbe que ni fet exprés!

Es á dir, are com are, no 'l tenim, es á Madrit, al Senat, a defensar la bona causa. Pero no hi fa res: la sèva véu eloquent que ressona per tots los àmbits de la nació ha fet saber a la Comissió de Còdichs que no permetrà que 's batejin com a fills legitims als procedents del matrimoni civil.

Aquí, si son verdaders catòlics, fan un *ronquido*, 's posan los brassos en *jarras* y cridan: ¡Olé!

¡Perque D. Joseph Maria es lo bisbe més macareno que ha trepitjat may la terra d'Espanya! ¡Aquella gracia y sobre tot aquella franquesa!

Sant Joan Batista, encara que fòs al hivern, se ficava de peus al riu Jordan y batejava als gentils.

Los fills del matrimoni civil ó natural, tots rebian l' ayuga que neteja... sense pagar la pesseta, ni res.

Pero are 'ls bisbes en materias d'aquestas ni ménos s' hi descalsan. No negan lo batisme a ningú; pero als fills del matrimoni civil, institució reconeguda per la lley, en lloc de batejarlos ab l' ayuga de la gracia, 'ls batejan ab ayuga bruta, perque 'ls quedí una bona taca per tota la vida.

La taca de fills ilegitims.

Dirán los catòlics que la Iglesia fent això 's defensa. Està bè; pero no seria mal que també 's defensés lo govern. Als bisbes que no acatan la lley se 'ls suprimeix lo sou.

Créguimme á mí: bisbe pagat no fà bon só.

Estadística:

Lo dia 20 de desembre ván obrirre las Corts. Fins á la votació del mensatje, s' havian celebrat 48 sessions y escrit 25,656 quartillas.

No dirán que 'ls nostres diputats no enrahonin per las butxacas.

En cambi, nosaltres per las butxacas paguem.

La Sofía Menter en los dos concerts que ha donat al Principal ha lograt arrebatar al públich. No han vist vostés may execució més portentosa.

¡Quina manera de tocar! Allò no es corre, es volar sobre la teclas, acariciarlas, amenassarlas, castigarlas, produint ab aquella barreja de sonidos, armonias arrobadoras.

Es una pianista que sab ahont té la mà dreta y ahont té la mà esquerra.

Al Liceo 'ls *Hugonots*. No vull parlarlos de la primera representació, en la qual lo públich vā estar insopportable.

¡Mare de Déu! y quin genitè 'l públich del Liceo! Tots los artistas més insignes ván desconcertar-se. Ab una mica més surten uns *Hugonots* cantats a trémulo.

En la segona representació lo públich hi havia dormit y 'ls cantants també.

L' obra vā alsarse y tots los cors ab ella.

Després de tot, los *Hugonots*, cantats per un quadro admirable que potser mai més tornaré a veure a Barcelona, serán l' òpera de la temporada.

Lo Papa ha manat als bisbes senadors que concorren a las sessions del Senat.

Quedan complerts los desitjos del Papa.

Pero 'ls senadors, per pendre possessió, han hagut de jurar lo règimen constitucional.

Y aquests si que no faltarán al jurament.

Lo segon: no jurar lo sant nom de Déu en vā.

A las sessions del mensatje hi assistia una concurrencia molt numerosa.

En canvi, las sessions en que 's discuteixen los pressupuestos, quedan poch menos que desertas.

Pels nostres polítichs lo pressupuesto no té atractius sino quan se cobra.

A Egipte, á la prempsa l' hi passan coses pitjors que aquí quan governava en Cánovas.

Se publicava allà un periódich escrit en francés titolat *L' Egipte*, y dirigit per un tal Mr. Laffon.

Lo tal periódich publicava un article en lo qual s' hi llegia aquesta frasse: «Osman, fanàtic heréu de un fals profeta».

Lo periódich vā quedar suprimit. Igual que aquí.

Y 'l director vā ser condemnat á mort. De manera que volian suprimir també al director. Per fortuna 'l cònsul francés vā ampararlo y vā poderse escapulir; d'altra manera 'ls canovistas d'Egipte l' haurian sellat ab tacos fets del mateix periódich.

A Madrit vā estallar un petardo á las portas del ministeri de la Guerra.

¿Qui l' ha disparat? No se sab.

Algú que deuria voler que 'l general Martinez Campos, ab lo susto, caygès de la poltrona.

No hi ha res més deliciós que 'ls neos quan disputan.

El *Fénix* de Madrid, parlant de un capellà de Sevilla, deya: «Lo reverent Gago es un Arderius tonsurat.»

Lo reverent Gago ha respondit: —«Per això l' auzell fabulós (*El Fénix*) ha tingut de gratarse desesperadament sota la qua, abont tantas vegades m' hi vist presicat á arrimarli la punta de la sabata.»

Los neos son aixís: al batejarse y 's posan la crisma, no més que pèl gust de ròmpresela.

Diuhen que aquí a Barcelona ja bi ha demòcrates dinàstichs. Se parlava dias endarrera de unas dues dotzenas de xixaretlos desmamats, que anyoran á la dida, y que han escrit a n' en Moret.

Duas dotzenas, ó com si diguéssem: Mitja auca.

Pero en honor de la veritat, aixís com tenim l' orgull de dir que 'l primer carril d'Espanya vā ser lo de Mataró; y la primera ciutat que vā emplear lo vapor, Barcelona; y la primera que 's vā iluminar per medi del gas, Barcelona també, cal consignar que 'l primer demòcrata dinàstich de D. Alfonso es un barceloní, y que 'l partit que vol representar en Moret es fill de Barcelona.

Vá neixe 'l dia mateix que vā entrar D. Alfonso, en una botiga de ulleras del carrer del Regomir.

Vostés se 'n recordaran: lo célebre D. Salvador Corrons, inspirat sens dupte per Sant Cristòfol nano, 'l dia de l' arribada del rey, vā vestirse de pontifical, y se 'n vā anar á rebre á D. Alfonso.

—Cara girat, l' hi deya algú.

—Cara girado yo? contestava 'l bon home.

—Sí, ahir era demòcrata y avuy ja es alfonsi.

—Soch demòcrata dinàstich.

De manera, senyors, que si la jefatura de un partit correspon al més antich, no es pas lo Sr. Moret qui ha de acaudillar als demòcrates dinàstichs, sino 'l senyor Corrons.

Si m' ha de creure D. Salvador, jo no 'm deixaria prendre la jefatura aixís com aixís ni per en Moret ¡oh, ca! Primer es 'l honra de Catalunya. En últim extrém l' hi armaria un interdicte de rerebrar la jefatura.

LA VÉG DELS CORRESPONSALS.—Un suscriptor de Cadaqués se 'ns queixa dihent que fà un mes y mitj que l' hi falta l' número de la *Campagna*. Consti que nosaltres l' hi envihem ab tota la puntualitat del mon. Are si pèl camí l' hi excomunican y la fan fonedissa. nosaltres no 'n tenim la culpa.

—¿Qué ha ocurregut en un hostal de Vidreres entre un capellà y una criada de la casa, que vā haver de fugir de la presencia d'aquell ministre de Déu? Desitjariam que qui dèu y pot ferho, se 'n enterés y fés comprender al capellà aludit que las faldilles son tant sagradas com la sotana.

—L' arcalde de Cardona te 'l suministre de petróleo.

Primera irregularitat. A las nits los fanals s' apagan molt d' hora, y si algú vol sortir ha de anar ab fanalet. Segona irregularitat. Tots los cafés y cassinos ván rebre l' ordre de tancar á las déu de la nit, y vels hi aquí que una nit á las onze n' hi havia un d' obert y l' arcalde s' hi estava tranquilament. Tercera irregularitat.

—Sr. Arcalde, vā pregentarli l' amo de un' altre café, ¿qué no puch obrir jo?

—L' Arcalde vā respondre que no s' hi atrevís.

—Pero home, bè es obert aquest de que surt are vosté.

—L' Arcalde vā respondre que si era obert era perque ell hi anava y ixiton!

Del arcalde de Cardona bén escorregut, se 'n treurian una pila de fanegas de sal.

LO SENYOR CÁNOVAS.

(Imitació.)

I.

La noble nació espanyola á Madrit unes Corts tè, pera escoltà a n' en Sagasta que hi va molt esmoladet.

La fusió es la que l' envia, que feta desde algun temps desitja, costi 'l que costi, arribà á dalt del poder.

D' haver trepitjat al poble pegant á tort y á revés, de liberal de quincalia é informal com lo primer, la gran fusió al senyor Cánovas á acusar á las Corts vè, parlant per ella en Sagasta, qu' es un pollastre molt illest.

Molt á la nació l' extranya tals trafics sapiguer, y tots los peixos més grossos se 'n extranyan igualment.

Duptant á en Cánovas miran; mes com l' home no diu res, tothom poch á poch sospita que lo que s' ha dit es cert.

—Senyor Cánovas, alerta;

diu la nació ab forta veu, de mal minstre us acusan, ¿qué tal? «no responé res?—

Veyent qu' ell gasta uns romansos que no tenen cap ni peus,

la nació mana que 's fassi la proba immediatament.

Si escombra 'l vell ministeri per dà á la fusió 'l poder, y en Sagasta, desde luego, es elegit president.

—Que 'm quedí aquí mort, exclama si tot lo que hi dit no es cert!

Fem unes eleccions novas y 'l pais ho dirá bè.

Jo 'us juro no fer cap trampa, ni privá á ningú 'l seu dret, deixant que tots bitxo voti los candidats al gust seu.

Si no ho faig, jo 'us autoriso per dirme lo que vulguéu, y hasta, si així 'us acomoda, per estirarme 'l tupé.

—Y jo, diu liavors en Cánovas, 'us juro que 'us tallaréu: ja veuréu sortir de l' urna á tots los candidats mèus.

—Senyor Cánovas, desde ara, crida la nació, quedém en que si al Congrés feu fiasco, tot lo dit quedará en peu.—

Y en tant que allunyant s' anava, en Sagasta això afageix:

—Las eleccions sols se guanyan quan se fan desde 'l poder.

II.

Ja s' han fet las eleccions, quedant derrotat en Cánovas, y á la fi s' obra 'l Congrés per mirarse tots las caras.

Aquí en Sagasta s' está més alegret que unas Pasquas, veyent que á la gran fusió tot vent en popa l' hi marxa.

En Cánovas, tot cremat, no 's té per venut encara, y diu qu' e-ta decidit á donar la gran batalla.

Fa en Posada la senyal, y començan sense trabas á m' ure's tots las llengüas, fent uns discursos que tallan.

Si en Cánovas crida fort, en Sagasta encara 'l guanya: nega ab energia l' un.

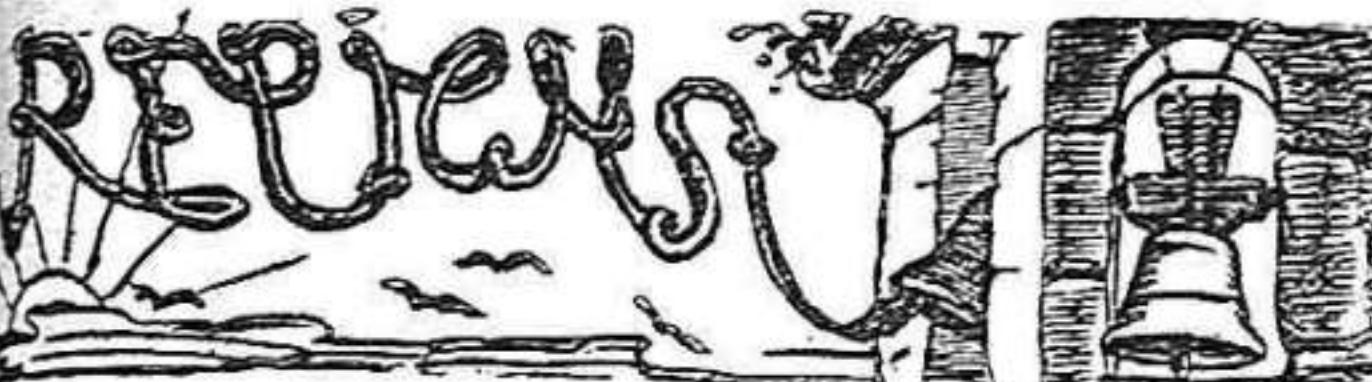
afirma molt tiesso l' a tre. Arriba la votació de lo que n' diuhen mensatje, y en Cánovas queda fret veient quants pochs vots l' amparan.

Baixa en Sagasta al moment á riure s' d' ell en sas barbas, i hi diu: —Era vritat tot allo que jo afirmava?

—Veus si n' ha vingut de gent per donar la gran sumanta al patró dels atrevits que 'ns irregularisaran?

En Cánovas, ferm que ferm,
negava unes rahons tant claras,
hasta que al fi la nació,
fincantse entre mitj. exclama:
—Sagasta; procuré fer
tot al revés que aquest plaga
y á n'ell deixéulo cridar,
que així al ménos s' esbrava.—
Las tribunas poch á poch
anavan desocupantse,
y entre 'l trasbals y 'l soroll
dels que surtian y entravan;
—Cánovas se diu aquest?
deya un diputat gratantse.
Vaja: d' avuy en avant,
dels tussuts se 'n dirán Cánovas,

C. GUMÁ.

NA frasse de 'n Sagasta:
«Los attachs dels republicans á la
monarquia son com los lladruchs
dels gossos al majestuós astre de
la nit.»
¿L' astre de la nit?
Vaja, Sr. Sagasta, tòrnise'n al llit,
així es la lluna.

**
¡qué dirém de las comparacions!
Que nosaltres som gossos? Si no som gossos som
els y leals.
Que la monarquia es la lluna.
Pels constitucionals es molt cert: es la lluna ab totas
asèvas fasses.
Durant lo quart creixent, s' hi giran de cara; en
una plena 'n son entussiastas; en quart menguant s'
pensan, y en lluna nova .. ¡Adiós y fins que torni á
així!
En mitj de tot en Sagasta sab molt bè lo que 's diu.

En Romero Robledo se n' ha anat á Antequera.
Quan en Paco 's desespera
se 'n vá á buscarse la vida
al poble hont vá neixe, y crida:
—Salga el sol por Antequera.

**
En Cánovas està á punt de anar-se'n á Málaga.
Veyent sa cara aflijida
J' hi dirán, y à fé no es xansa:
—Quina cara més pansiada!
D. Anton: sembla una pansa.

A D. Victor Balaguer l' han nombrat president del
consell de instrucció pública.
Vaja, me 'n alegro molt; pero ab la condició de que
m'plexi 'ls seus compromisos.
Quins son los compromisos de D. Victor?
Declarar obra de text la Constitució de 1869.
Si ho fa així, ja l' hi he dit, me 'n alegraré molt,
E si non, non.

Los bisbes han consumit una sessió del Senat. Una
só de punta.
Totz ells han demanat que 's tornés lo poder temporal
al Papa, á pesar de que 'l cardenal de Toledo vá
que 'l Papa era tant rey dels Estats Pontificis com
els: que no té res que veure ab la forsa bruta que
vina á Italia, y que si 'l Papa no té 200,000 soldats,
en canvi doscentas mil rahons que l' apoyan.
E com si diguéssem un' orga de rahons.

Un conservador que havia sigut governador de pro-
víncia, ab lo canvi de govern vá perde u tot ménos
egull.
Déus haver vingut molt á ménos, l' hi diu un
perquè?
Perque vius en un quint pis sota terrat.
Oh! ica! Aixó ho faig perque ningú estiga per
ade mi.

Uns periódichs neos s' han escandalitzat perque
bern ha concedit una creu á un juhieu.
Una alegria si ho hagessen fet al revés!
I haguesssen concedit un juhieu á una creu!

La noticia:
D. Francisco de Asís, espòs de la reina Isabel, ha
vá Paris un banquete en obsequi del Sr. Duch de
Lore.
I d'ay 1868, la torra vá donar jaque al rey.

A l' any 1881, lo rey s' ha menjat á la torra.
Y continúa la partida.

Tant s' ha parlat del fusellament de que hauria sigut
objecte 'l general Martinez Campos, si l' hi hagués
sortit malament lo de Sagunto, que s' ha inventat una
definició molt exacte.

—¿Qui es lo general Martinez Campos?
—¿Qui vol que siga? un cadáver frustrat.

Perque vejin de la manera com se tractan entre si
los periódichs neos de Madrid, aquí vá un quento que
'l Fénix dedica al *Siglo Futuro*:

Un borratxo sortia de la taberna y deya:

—Vaig á examinar al Rector de doctrina. Senyor
Rector, Sr. Rector, diga: ¿cuántas son las obras de
misericordia, cridava al ser devant de la rectoria.

Lo rector vá respondre:—Son quinze.

Lo botratxo rihibit:—Diu quinze... Quinze, y á mi
m' ha ensenyat sempre que eran catorze. A veure ¿quina
es la décima quinta?

Lo rector respón ab gravetat:—La décima quinta es
sufrir ab paciencia 'ls insults dels borratxos.

* * *
Si aplican la comparació, resulta que 'l Fénix es lo
rector y el *Siglo Futuro* 'l borratxo.

Si aquets neos arriban á anar al Cel, vaya un xivarri
no armaran!

En Pavía ha dirigit una interpellació á n' en Martinez
Campos, sobre l' estat del exèrcit.

Tothom se creya qui sab que diria, y al últim vá
fer un discurs molt manso.

Vejin si era manso, qu' ell mateix se vá acompañar
al xiquero y no hi vá haver corrida.

Los diputats per la província de Lleyda no han vol-
gut suscriure la declaració de protecciónistas que han
firmat casi tots los representants de Catalunya.

Consecuencias de votar candidats cuneros.

Per grans que sigan nostres agravis,
per més que un dia s' ensorri 'l mon,
per xó no treuenjamay los llabis
de la boquilla del biberon.

Un requiebro que l' ex-cabecilla Gamundi dirigeix
al Rey del As de Oros. Lo deixo en castellà porque fà
més tropa:

—Don Carlos es tonto, bestia, animal, majadero,
fatuo, despòtic, deslenguado, imbecil, cobarde, envidi-
oso, libidinoso, concupiscente, luxurioso, gloton,
vanidoso, traidor, bajo, ridiculo, bárbaro, salvaje,
tuno, hipòcrita, desleal, embustero, miserable.

D. Carlos està de pega.

Se n' hi anat lo cabecilla Gamundi, y ab ell ha per-
dut l' última ametralladora.

Un borratxo, cap al tart vá pel carrer tot fent ten-
tinas.

De prompte l' hi cau lo barret, s' atura y gratantse
l cap exclama:

—Mestre, no m' embolico... Si jo m' abaixés per re-
cullirte, de segú que cauria y tú no m' recullirias pas...
Ab aixó bona nit y bon' hora!

Un advocat que té la costum d' enrahonar més qu'en
Cánovas quan fà la contra á la contestació al men-
satge, està defensant á un reo.

Aquest observa 'l disgust ab que 'ls magistrats es-
coltan a un advocat tant enfadós, y al ser á la presó 's decideix á enviarlos una carteta:

—Jo 'ls suplico, 'ls hi diu, qu' en cas de sortir con-
demnat se 'm rebaixi de la pena tot lo temps que s'
ha empleat en la méva defensa.

Un capellá, mestre de moral, està explicant l' Evan-
geli á las nenes de un colègi.

—Teniu sempre presents aquelles santas paraules
de Jesucrist: «Si 'us donan una bofetada á la galta es-
querra, paréu la dreta perque 'us ne dongan un' altra.»

Una de les deixebles més espigadetas pregunta:

—¿Y si 'ns hi donessin un petò?

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—Bri-bons.
2. Id. 2.—Ca-si-mi-ra.

3. ROMBO DE PARAULAS.—

C
P O M
P A C A
C O H E T
O C A S
M E L
A S
T

4. TRENCÀ-CLOSCAS.—Marcelino.

5. GEROGLIFICH.—Anant anant 's rá lluny.
Han endavant totas las solucions Garçon de ca'n Justin,
Un Papa-natas y Baldiro; 4 Serra-canta y Noy del
Rombo; 3 Fart y Dropo; 2 Noy Adroquer, Ex-bolea n.º 1 y
Ali-fonso; y 1 no més Un castellà empeltat y San Patantum

XARADAS.

I.

Prima-dos-quatre
tres l' advocat;
prima-tres-quarta
porta 'l soldat.
Si es molt dolenta
la mèu total
los que han de anarhi
van renegant.

S. B. DE M. DE R.

II.

Hu-dos es molt descansat.
y fè de hu-dos es pesat.

NET NEBOT DE M. DE R.

MUDANSA.

En Tot contava á la Siò
y ella no ho volia creure
que quan al tot anà á veure
ab la pelegrinació

A tot ab ella hi anavan
dos rectors y un cardenal
que tots tres ab la total
ab tot recreo fumavan.

UN TAPÉ Y F. BE T.

CONVERSA.

—Joanet, ¿que no ho has vist?
—Ay, ay, ¿qué?
—Qui en Peret no té.
—¿Qué?
—Búscala.

LLARCH Y PRIM Y C. *

GEROGLIFICH.

LL
y jo
NO
f a r
I
A M
DON
DUIT

NAS PLA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinalles dignas d' insertarse 'ls ciutadans Miquel Vilaseca, J. S. y U. Adalbaj Peso, Pau Sala, Aguilera, Un Pintor, y Grà de Magrana.

Los demés que nos anomenam no ns serveixen com y tam-
poch lo que 'ns envian los ciutadans Ex-bolea n.º 1, Richotdes,
S. Baró, J. N. Olesa de Montserrat, J. S. y U. Trompet de Reus,
L. Llinás, H. R. J. y A. Nonó.

Ciutadà Baldomero Escudé: L' hi quedem molt reconeguts
per l' envio de la poesia lo demés tambe ho publicarem.—Tres
Sants: Insertarem un epigràma.—T. Tosalei: Idem un acentí-
grafo.—Avantane: Idem un geroglifich.—Vila de l' os: L' una
poesia arreglada cada anarhi; l' altra esta bé.—Aguiteta: Inser-
tarem molta cosa (no tot) de lo que 'ns envia.—Adalbaj Peso:
Publicarem un geroglifich.—Miquel Vilaseca: Idem un quint de
paraules.—Fart y Dropo: Idem un geroglifich.—Mario Lacoste:
Idem idem.—Ignasi Galueltas: Tambe hi anirà 'l geroglifich de
voste y la conversa.—Ramon Calvet: La poesia de vostè es molt
incorrecte.—S. Gomila: L' hi agrairà l' envio del tomet: en un
pròxim número 'ns n' ocuparem.—F. J. J.: Cardona: Gracias per
la noticia que 'ns dona.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET ab xaradas, epigràmas, endevinalles y fins guisats per las cuineras.

Gran assurtit per tots los gustos y totas las fortunas.
Dibuixos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, for-
mas distints y elegants, tamanyos de totas classes y preus ba-
rratissims, desde 2 rals fins á 18. Tot això ho trobaràn en la lib-
reria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin a veure's i se
convenceran que no exagerem.

**VENTA AL PER MAJOR Y MENOR. Als corres-
ponsals s' otorgan grans rebaixas**

LOPEZ. Editor.—Rambla del Mitj, 20.

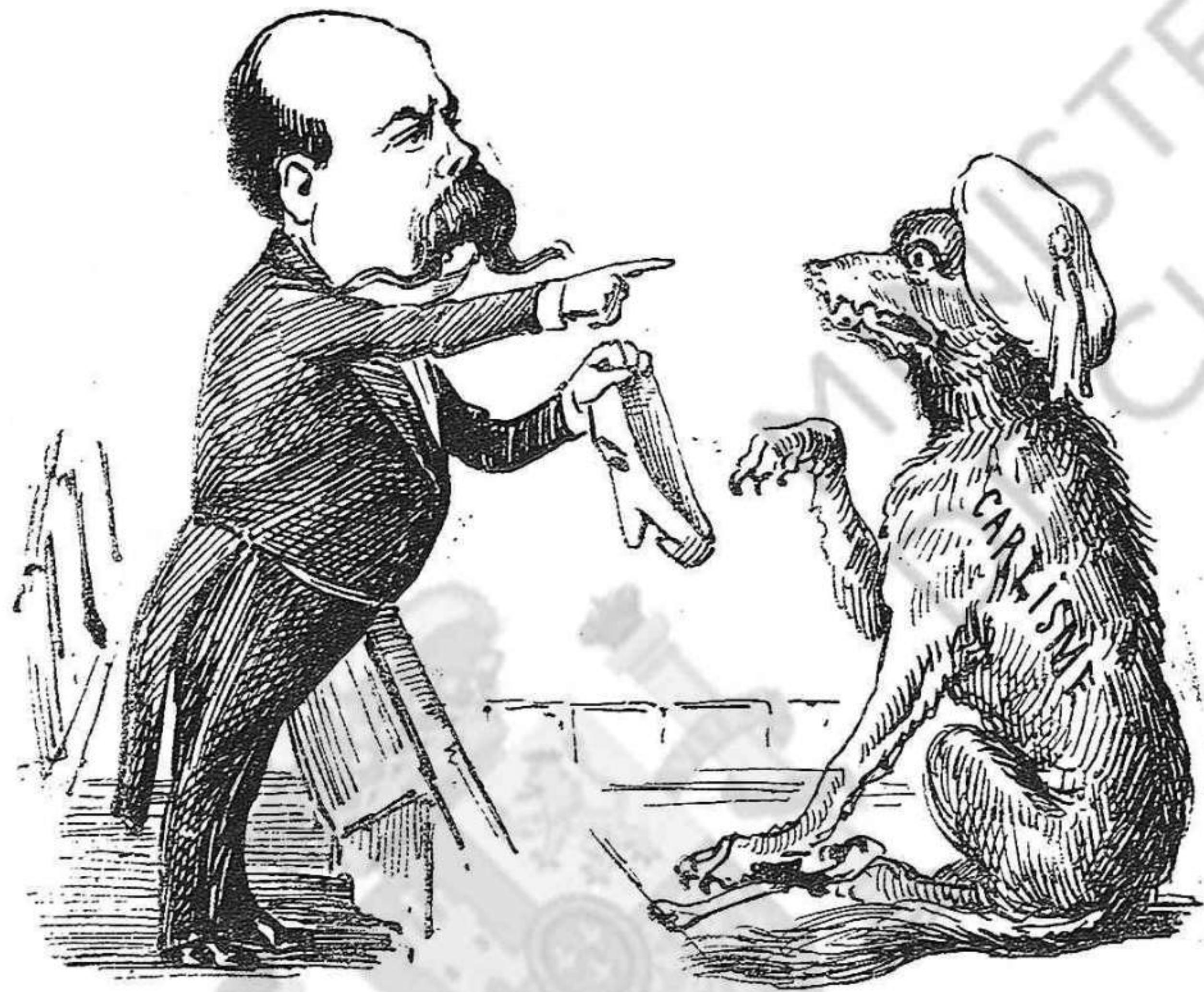
Barcelona: Imp. de Liu & Fas, Arch del Teatre, 21 y 22

SAGASTA:—Si alló de Sagunto l' hi hagués sortit malament, jo hauria sigut lo primer de fusellarlo.
MARTINEZ CAMPOS.—Y hauria obrat molt santament.

Després del seu brillant discurs, lo senyor Moret vā obsequiar à las senyoras ab *pastelillos*.
Producto de la séva pasteleria.

CASTELAR:—Vosté aproba la conducta del Cura Santa Cruz?
LO DIPUTAT CARLÍ.—Ab molta honra.

Gran espectacle nacional. Equilibris y jochs malabars.

CONGRÉS.—Sessió rodona.

SENAT.—Sessió de punta.